

Saturday, October 13. 2007

Våldets monolog

av Khaled Alnasser
2007-10-13

Följande är inte ämnat att vara en slags ironi. Det är så de ansvariga i USA har resonerat och fortsätter att resonera.

Våld lönar sig inte. Ni ska inte tro att ni kan få igenom era krav genom bruk av våld. I detta finns naturligtvis ett dubbeltydigt budskap, ett förtäckt hot: ni ska veta er plats och noga lyssna på vad vi säger: vi är beredda att använda alla medel som står till hands för att säkra 'freden'. Det är så USA har talat med Iraq, Afghanistan, Iran, Palestina, Syrien, Sudan, Somalien o.s.v. Av allt att döma lär listan bli längre innan det här året når vägs ände. Om ni får för er att ni kan diktera era politiska villkor med vapenmakt har ni misstagit er. Vårt motto är noll tolerans mot våld eller hot om sådant hävdar man. Hur har USA bevisat att våld är gagnlöst? Hur bevisar man att våld inte lönar sig? Genom våld. Vid alla sina interventioner har USA hävdats att man intervenerar för att visa att våld inte lönar sig. Interventionerna är det största beviset på att våld inte lönar sig enligt denna logik. Följaktligen finns inget mer fredligt än invasioner enligt samma logik. Vad Abdallah Ibn al-Muqaffa (skaparen av fabeln Kalila och Dimna) eller George Orwell skulle säga om detta vet vi naturligtvis inte. Men en rimlig gissning skulle väl kunna vara att författarna skulle slås med häpnad.

Interventionerna är det mest ovedersägliga beviset på landets vilja att leva utan våld. Ja, beviset på att fred är heligt är krig. För att undvika krig startar vi preventiva sådana. Man har faktiskt hävdats att det är en skam att inte intervenera. Det är omänskligt att inte bomba. Det är en vanära att inte invadera. Det är moraliskt oförsvarbart att inte ockupera. Våld är den mest klara självvidensen på att Amerika är ett fredsälskande land. Man hävdar faktiskt att USA aldrig är fredligare än när landet går i hjälm och militärstövlar. Mindre stater har tagit efter den amerikanska retoriken. Sverige kallar detta "fredsfrämjande insatser". I början, vilket läsaren kanske minns sade man "fredsbevarande insatser" I den första är man aktör medan i den senare är man en passiv åskådare. Denna helomvändning som kom för att blicka den nya världsordningen och dess ordningsmakt, USA, (men det talar man tyst om, det heter istället: världens förändrade läge, omvärldsorientering, Sveriges roll i en ny värld med nya hot och faror o.s.v.) förklarar och rättfärdigar man just med moral: vi har ett ansvar gentemot vår omvärld. Vi kan därför inte passivt bara titta på medan hemskheter pågår. För en tid sen gick en reklam för försvarsmakten och dess utlandsstyrka i svensk tv. Reklamen inleddes med en blytung och ångestfylld tystnad som följdes av hotfulla rovdjur som krokodiler, pantrar och liknande, halvnakna svarta barn, silhuetter av ansiktslösa människoliknande hjordar i skön förening, och tätt in på varandra. I slutet av reklamen uppenbaras en blond kvinnlig soldat med överblickande Kiplingblick i svensk militäruniform bredvid ett svenskt militärfordon och just i denna stund började människor och djur skiljas åt i reklamen som avslutades med orden: kom med, din insats kan göra skillnad, eller något i den stilen. Denna koloniala attityd fick mig att tänka på ett svenskt läromedel i vilket står att läsa: "Negrerna hafva ej så dåliga själsanlag, det hafva de visat, där de bott bland européerna, t.ex. i Amerika." (svenskt läromedel kring sekelskiftet).

Sedan självständigheten har USA aldrig krigat utan bara bedrivit självförsvar, åtminstone enligt landets egen utsago. Man hävdar att man krigar därför att man inte vill ha krig. Alltså de krig USA hittills utkämpat har varit det yttersta uttrycket för fred. Om landet inte finner några hämningar att säga så kan det också säga det omvända: fred är krig. När USA går ut i krig är det med fredliga avsikter man krigar. Interventioner är därmed något man tvingar USA till enligt alla amerikanska presidenter. Man har faktiskt hävdats och fortsätter att hävda att världen är otacksam och den moraliska godhetens historia visar att världens lön är otacksamhet. Amerikanska presidenter, särskilt sedan Woodrow Wilson och den amerikanska maktens uppstigande stjärna har varnat sina medborgare för denna otacksamhet som är världens lön. Man har hävdats att det land som utan jämförelse mest varit utsatt för denna otacksamhet just är USA. Det är inte lätt att vara god resonerar de ansvariga i USA. Men det är värt det. Desto större moralutdelning sålunda! Det är alltså värde och ideal som kallar på USA. USA har inget annat val än att hörsamma kallelsen. USA bestämmer inte detta självt. Landet är dömt att bära detta kall som den sista gode i en värld som är ond. Man är mänsklighetens ledstjärna i ett kolossalt mörker m.a.o. Det är ett pris man som moraliskt föredöme måste vara beredd att betala. Den samlade moralledningen skrädder inte sina ord: vad gör vi inte för världen när vi osjälviskt avstår från vår trygghet och äventyrar vår frihet och följer den moraliska inre rösten och det ansvar det innebär? Den gode, (naturligtvis Amerika) måste alltid föregå med gått exempel och USA verkligen gör skäl för sitt namn på den punkten enligt landets ansvariga. Vad är jordiska motgångar mot betryggandet av ett etiskt universum? That's Right.

I fallet Irak kallade man sig befriare. Det är därför man angriper motståndet med ett sådant ursinne enligt landets historieskrivning. Motståndsrörelsen enligt denna logik bekämpar friheten i Irak och det kan Förenta staterna inte

acceptera. Enligt denna logik är det folkliga motståndet det verkliga hotet mot världsfreden och invasionen är ett avgjort förkrossande bevis på att USA tar detta hot på största allvar. När fältgeneralen Kimmet sökte rättfärdiga våroffensiven mot Al-Falluja 2004 gjorde han det i sin egenskap av en förrådd befriare: vi kan acceptera mycket men inte svek och otacksamhet löd budskapet. En självbild i USA säger att landet betalar ett högt pris för sin tolerans och sitt tålmod och de ansvariga för neocons hävdar på allvar att landets väpnade styrkor måste för en gång skulldra sig i hård handskarna för att visa skurkarna att också USA faktiskt kan bli argt. Landet kommer inte att bli trovärdigt i omvärldens ögon om vi bara visar upp den mjuka sidan, hävdar man. Ja, man hävdar att även moralen ibland måste (tvärtemot vad USA hittills gjort alltså?) läggas åt sidan just för att skydda...? Moralerna? Vi är faktiskt inte mer än människor har man hittills sagt. Det är alltså den ödmjuka sidan.

Föreställningen om att landet motvilligt dras in i krig och oroshårdar eller olyckligt hamnar i konflikter har gamla anor i den amerikanska självbildens. Vi vill så fort omständigheterna tillåter ta oss därifrån är landets i särklass mest använda utrikeslogon sedan länge. Man har faktiskt sagt och envetet säger: vi vill därifrån om vi får det. Alltså USA ber irakier att få lämna Irak men får inte det! Så det är inte lätt att vara världsförbättrare. För precis så moralamerika säger. Man kräver världen på skyddsänglar när landets väpnade styrkor ger sig ut på farofyllda och civiliserande missionverksamheter. Men detta är omöjligt menar The American Enterprise Institute for Public Policy Research, The American Israel Public Affairs Committee, The Project for the New American Century, eller de ansvariga för Rebuilding America's Defenses: Strategies, Forces, and Resources For a New Century, så länge man har en organisation som FN som inte direkt är känd för att härbärgera änglavakter utan bara är ett tvivelaktigt tillhåll för en massa onda ögon och demoner. Ett första steg i riktning mot denna demonfördrivning är sydkoreanen Banki Moon nu när överstedemonen (Kofi Annan) från Ghana är borta. Det krävs alltså en häxjakt i FN enligt neocons: om organisationen drunknar är den oskyldig och om den flyter är den skyldig.

Att inte intervensera, att inte använda våld är våldsamt och bör fördömas av den 'fria' världen enligt landets moral. Om motståndaren (till exempel i de länder som är ockuperade av USA) tar sig friheten att hävda samma maxim eller åberopa sig på samma moraliska axiom är han ingenting annat än ett ytterligare bevis på att världen inte ett dugg har förändrats vilket ger Amerika desto större skäl att ta sig an uppgiften att förändra den. Om man anmärker på, om man tycker det är konstigt att tidpunkterna för USA:s interventioner nästan alltid sammanfaller med Den Andres försök att staka sin egen kurs och ta rodet till sitt öde i egna händer svarar landets samlade moralledare: tror ni verkligen att vi har makten över guds planer? Vi är faktiskt inte mer än dödliga människor vi med. Visserligen är vi ett Agnus Dei men att från detta sluta sig till en gud i oss är redan för mycket begärt av oss. Påstår ni på allvar att vi sitter inne med den gudomliga visdomen? Bara gud vet när Amerika är kallat. (Jag vill påminna läsaren om Bush när han försökte återge sin dröm för hundratals församlade journalister: "I natt kom gud till mig. Han sade till mig ta hand om den där killen (han menade Iraks avrättade ledare Hussein) och det gör jag, eller hur." Det var som om hans dröjande blick tiggde halleluja och amen i de församlades ögon.)

Om Den Andre invänder: hur vet Amerika att just Amerika är kallat av gud? Då tar USA invändningen som sådan som intäkt för att världen är i starkt behov av förändring och att den alltmer är sig lik vilket går emot själva essensen av att vara Förenta staterna som är det mänskliga framåtskridandets moraliska broderhäft. Moralledningen har ofta tagit sådana invändningar som förevändning och intäkt för interventioner: världen är fortfarande full av ofria människor, (en rimlig slutsats skulle väl kunna vara: om våra motståndare verkligen varit fria hade de inte tvivlat på vårt lands utvaldhet). Sådana invändningar besannar alltså landets farhågor: en värnlös värld lämnad åt sitt öde, pinad av oro och marterad av subversiva ledare och att arbetet med dess förädling bara befinner sig i sin linda. Bush har lämnat sitt särskilda avtryck på denna frihetsprocess med presidentens alldeles speciella signum: "Operation Enduring Freedom (OEF)".

En annan aspekt som det moraliska Amerika alltid hävdar är att Amerika har varit missförstått. Det betyder naturligtvis att USA:s krig alltid föregåtts av dialog och en vilja att förstå. Det har höjts röster mot denna inställning i moralamerika: vi kan inte längre ha förståelse som Amerikas utrikespolitik. Så låter det idag i Amerika när de ansvariga rannsakar sig själva. Instinkt (människor som gör motstånd mot ockupation) ska enligt landets moralledare inte undervisas. Den ska tämjans ty ofrihet(d.v.s motståndsrörelser som bekämpar den amerikanska ockupationen) förstår bara våld. Om man invänder att USA är det mest förstådda landet i hela det samlade mannaminnet och att landet omöjligt kan missförstås när man ser Amerika genom offrens ögon, offer för utarmat uran, vit fosfor, systematisk utsvaltning, brandbombade byar och genom skräckslagna bybors ögon, bybor som aldrig haft någon oplockad gås med Amerika, då svarar man att avsikten, uppsåten i alla fall har varit desto godare men att man aldrig kan skydda sig mot collateral damage. Det är på detta sättet interventioner har rättfärdigats.

Eftersom man anser sig vara moraliskt högtstående vill man också att det moraliska föredömet ska förvalta våldet och detta är mer än rimligt menar landets ansvariga och moralledare. Med vapen i rätta och rena händer intervenerar vi för att avvärja motståndare. Ty vapen i orätta händer kan Amerika inte acceptera. Om man frågar USA varför just Förenta staterna både har rätt och rena händer att bära dessa vapen tar man sig själv som Causa Sui. Makt blir rätt inte

för att den har rätt utan därför att den är rätt. Man är rättfärdig därför att man är mäktig och man är mäktig därför att man är rättmätig. På hemmaplan i USA svarar man på sådana frågor genom att anklaga den inhemska kritiken av detta flagranta Regere imperio populos med epitet som 'opatriotisk'. I Sverige anklagades krigsmotståndare för rasism. DN gick i spetsen för detta: varför ska bara västerlänningar förtjäna demokrati och frihet men inte araber? Här åberopade man sig på den liberala universalismen. 'Vänstern' ville inte vara efter den heller. Den åberopade sig på internationalismen och solidariteten. Båda lägren saluförde sina kallelser med hjälp av invandrare som dragplåster. Vapen i rätta händer går tillbaka till svärd i rena händer. Det går tillbaka till korsfararna när det heliga landet skulle renas av 'orena' muslimer som hade vanhelgat det. Om man frågar USA vem skulle ha gett landet denna exklusiva ensamrätt att bruka våld förklarar man denna i och för sig rättvisa fråga inte med utgångspunkt i internationella lagar och mellanfolkliga traktat (dessutom, som vi tidigare nämnt, betraktas FN och alla ingångna internationella konventioner som kass, och länge har förklarats som bromskoloss för spridning av frihet och demokrati och som man hävdade var i stort behov av reformer.) Förklaringen sökte man inte i lagar. Därför att USA:s invasion av Irak stred på alla punkter mot alla gällande internationella lagar. Man försvarade istället sitt angrepp genom moral: har vi råd med flera holocaust, frågade man sig retoriskt? Vi kan inte stillatigande titta på nya Hitler. Vi kan inte lämna det irakiska folket i sticket.

Om man invände att det gick utomordentligt galant att lämna en samlad och enstämmig världsupinion mot Irakkriget åt sitt öde svarade man genom att kalla krigsmotståndare för diktaturkramare. Sveriges television sände påpassligt nog en dokumentär (Dokument utifrån) just i ämnet diktaturkramare där president Chirac framställdes som en skrupelfri siciliansk mafiaboss, eller som en efterlyst värsting i spetsen för ett gangstergäng som hade tagit lagen i egna händer och inte som det franska folkets demokratiskt valda president. En president som hade mer demokratiskt underlag för sin presidentur och långt mer politisk trovärdighet än Bush II som de facto är mer illegitim än någon annan statsöverhuvud i Europa. Redan den 24 april 2003 skrev "Ben-Adam" eller "Människosonen" (en hedersbenämning han fått som tack för trogen tjänst av sina sionistiska herrar) Per Ahlmark i DN "Chirac och Saddam - glöm aldrig det paret." Men det skulle uppenbarligen gå bra att glömma paret Sarkozy och Quisligregimen i den gröna zonen i Irak?

Khaled Alnasser
2007-10-13

UTSKRIFTSVÄNLIG VERSION PDF "printout"

Andra bloggar om: moralamerika, moral, intervention, interventioner, krig, fred, våld, USA, Irak, Kimmet, Al-Falluja 2004, Falluja 2004, neocons, American Enterprise Institute, AIPAC, PNAC, Rebuilding Americas Defenses, Operation Enduring Freedom, OEF, svärd i rena händer, korsfararna, muslimer, krigsmotståndare, diktaturkramare, nya Hitler, Chirac, Saddam, Bush, Ben-Adam, Människosonen, Per Ahlmark, Sarkozy, Quisligregimen, Khaled Alnasser

Inlagd av Khaled Alnasser i Utarmat uran, Gemensam berättelse / myt, Demokrati, Fred, Irak, Politik, Neocons, USA, FN, Nyliberalism kl 18:43

Mycket läsvärt Khaled!

Men jag anser nog att det är fråga om stor ironi, men inte av det slag som lockar till ett befriande skratt, utan till sura kväljningskänslor.

Det är ju helt uppenbart att de inte ens själva tror på dessa doktriner, utan bara uttalar dem som en rituell Pater Noster utan minsta anspråk på trovärdighet.

Ett enkelt exempel: "We don't do torture!" (Dick Cheney) "We're careful not to torture. We're not in the business of torturing people." (Dick Cheney) "As I've said before, the US does not torture. It is against our laws and against our values." (George Bush)

Mikael Wälivaara, UUA Radio
Anonymt på Oct 27 2007, 15:24